

Zaak C-17/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

7 januari 2022

Verwijzende rechter:

Amtsgericht München (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

21 december 2021

Verzoekende partij:

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG

Verwerende partij:

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH

[omissis]

Amtsgericht München (rechter in eerste aanleg München, Duitsland)

[omissis]

In de zaak

HTB Neunte Immobilien Portfolio geschlossene Investment UG & Co. KG,
[omissis] 28217 Bremen (Duitsland) – verzoekster –

[omissis]

tegen

Müller Rechtsanwaltsgesellschaft mbH, [omissis] 80687 München –
verweerster –

[omissis]

betreffende verzoeken tot vrijgave van informatie

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt hierbij verzocht om een prejudiciële beslissing. Deze zaak wordt samen met een andere bij de verwijzende rechter aanhangige zaak – die in dezelfde bewoordingen is geformuleerd, behalve wat het opschrift betreft – verwezen naar het Hof voor een prejudiciële beslissing [omissis]. Ingevolge de prejudiciële verwijzingsbeslissing wordt de behandeling van de zaak geschorst totdat het Hof uitspraak heeft gedaan. Op 21 december 2021 formuleerde de verwijzende rechter het volgende

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Aan het Hof worden de volgende prejudiciële vragen gesteld over de uitlegging van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (hierna: „algemene verordening gegevensbescherming”):

1.a) Moet artikel 6, lid 1, onder b) en f), van de algemene verordening gegevensbescherming aldus worden uitgelegd dat, wat openbare personenvennootschappen betreft, de enkele omstandigheid dat een vennoot die niet persoonlijk aansprakelijk is, slechts aansprakelijk is tot het geringe bedrag van zijn inbreng en geen bestuurder is, deelnemingen in een dergelijke vennootschap aanhoudt, volstaat om te concluderen dat hij er een „gerechtvaardigd belang” bij heeft om informatie over alle vennoten die indirect via een trustee deelnemingen in de openbare personenvennootschap bezitten, hun adres en de omvang van hun deelnemingen te verkrijgen, en om uit de vennootschapsovereenkomst een overeenkomstige contractuele verplichting af te leiden?

1.b) Of is het gerechtvaardigd belang onder dergelijke omstandigheden beperkt tot het verkrijgen, vanwege de vennootschap, van informatie over de vennoten met indirecte deelnemingen, die aansprakelijk zijn tot een bedrag dat niet gering is en wier deelnemingen een minimumpercentage van het kapitaal vertegenwoordigen, dat hen op zijn minst in staat stelt invloed uit te oefenen op de ontwikkeling van de vennootschap?

2.a) Volstaat een voornemen om contact te zoeken teneinde kennis te maken, van gedachten te wisselen of om te onderhandelen over het kopen van aandelen van de vennootschap, om in geval van een dergelijk onbeperkt recht (vraag 1.a) de daaraan inherente grenzen van rechtsmisbruik in acht te nemen of om af te wijken van de beperking van een beperkt recht op informatie (vraag 1.b)?

2. b) of kan een belang bij het verkrijgen van informatie pas als relevant worden aangemerkt wanneer het verzoek tot doorgifte van informatie uitdrukkelijk

bedoeld is om contact te zoeken met andere vennoten, teneinde hen uit te nodigen voor overleg over welbepaalde aangelegenheden waarover in het kader van besluiten van de vennoten een gemeenschappelijke wil moet bestaan?

Motivering

A. Wat het door de verwijzende rechter te beslechten geschil betreft:

De nationale rechter is aangezocht om uitspraak te doen over twee gedingen waarin verzocht wordt om informatie te verstrekken en dus om gegevens openbaar te maken. Verzoeksters bezitten allebei indirect een deelneming in een beleggingsvennootschap die als commanditaire vennootschappen en dus als personenvennootschappen zijn georganiseerd. Het gaat hierbij om openbare vennootschappen, waarbij een deelneming daarin wordt begrepen als een financiële belegging. Een van de openbare vennootschappen telt ongeveer 1 800 commanditaire vennoten met een directe of indirecte deelneming.

Verzoeksters verzoeken om openbaarmaking van de namen en adressen van alle personen, met andere woorden van alle leden van het publiek die een deelneming in de openbare beleggingsvennootschap hebben, in het bijzonder dus ook de namen en contactgegevens van alle commanditaire vennoten die indirect via een trustee een deelneming bezitten. Verzoeksters verzoeken met andere woorden om informatie vrij te geven over eenieder die in de vennootschap heeft belegd.

Verzoeksters zelf zijn allebei een beleggingsfonds. Verweersters gaan ervan uit dat verzoeksters eerder de bedoeling hebben om de opgevraagde gegevens te gebruiken voor hun eigen financiële belangen, om reclame te maken voor hun eigen beleggingsproducten, of om onrust te veroorzaken bij investeerders, zodat verzoeksters hun aandelen onder de waarde kunnen kopen en deze met winst kunnen doorverkopen, dan de opgevraagde gegevens aan te wenden op een wijze die ten goede komt aan hun vennootschap. De beleggings- en trustovereenkomsten bevatten regelingen die de doorgifte van gegevens aan medevennoten verbieden.

Verzoeksters ontkennen dat zij dergelijke bedoelingen hebben. Zij stellen dat zij het recht hebben om contact op te nemen met medevennoten. De contractuele bepalingen inzake het verbod op de doorgifte van gegevens zijn ongeldig. Verzoeksters willen met de andere commanditaire vennoten onderhandelen over de aankoop van hun aandelen en willen hen beter leren kennen door met hen van gedachten te wisselen. Verzoeksters verwijzen met hun betoog naar twee elkaar versterkende stromingen in de rechtspraak van de hogere en hoogste Duitse civiele rechterlijke instanties.

1. Ter ondersteuning van hun stelling dat zij het recht hebben om contact op te nemen met medevennoten, verwijzen verzoeksters naar de rechtspraak van het Duitse Bundesgerichtshof (hoogste federale rechter in burgerlijke en strafzaken). Bij zijn beslissing van 19 november 2019, II ZR 263/18, paste het Bundesgerichtshof zijn rechtspraak toe volgens welke het een „essentieel recht

van een vennoot” in een personenvennootschap is om de naam en het adres van zijn medevennoten te weten te komen en zo zijn medecontractant te leren kennen. Dit geldt ook voor commanditaire vennoten die slechts indirect een deelneming bezitten. Een vennoot kan zijn rechten in een vennootschap die tussen de trustors van een openbare vennootschap bestaat, slechts doeltreffend uitoefenen indien hij alle, en dus ook medevennoten met een indirecte deelneming, kent. De vrijgave van gegevens aan medevennoten strookt derhalve met de verplichtingen van de vennootschap uit hoofde van de vennootschapsovereenkomst. Het verzoek van een vennoot om informatie te verkrijgen teneinde zijn medevennoten te leren kennen, wordt enkel beperkt door het verbod van rechtsmisbruik als bedoeld in § 242 BGB (Bürgerliches Gesetzbuch; Duits Burgerlijk Wetboek) en het verbod op intimidatie als bedoeld in § 226 BGB.

In die uitspraak wordt dus de rechtspraak van de hoogste rechterlijke instanties toegepast die vóór de vaststelling van de algemene verordening gegevensbescherming is ontwikkeld. Het Bundesgerichtshof oordeelde als volgt:

Er is in geen geval sprake van rechtsmisbruik wanneer een belegger contact zoekt met andere beleggers om met hen van gedachten te wisselen over de problemen die volgens hem in de vennootschap bestaan en om zo nodig een belangengroepering van beleggers op te richten. Indien doeleinden worden nagestreefd die geen verband houden met de vennootschap, volstaan de rechtsmiddelen waarin het mededingingsrecht en het gegevensbeschermingsrecht voorzien om misbruik te bestraffen. Er is geen reden om de verstrekking van informatie te weigeren op grond van een louter abstract gevaar van misbruik van de gegevens (overwegingen van het BGH in zijn arrest van 5 februari 2013, II ZR 134/11). In dit verband moet het aan een vennoot worden overgelaten om te beslissen langs welke weg en op welke manier hij zich tot zijn medevennoten wil wenden. Een vennoot mag niet afhankelijk zijn van het bestuur van de vennootschap als bemiddelaar om contact op te nemen met de andere vennoten of om door het bestuur van de vennootschap ter beschikking gestelde en gecontroleerde media te gebruiken. Een vennoot mag dan ook niet worden verwezen naar een internetforum als een minder ingrijpend middel in de zin van § 127a AktG (Aktiengesetz; Duitse wet op de naamloze vennootschappen) (overwegingen van het BGH in zijn uitspraken van 11 januari 2011, II ZR 187/09, en 5 februari 2013, II ZR 134/11).

Het recht op informatie kan evenmin bij overeenkomst worden uitgesloten. De uitsluiting van het recht om alle medevennoten te kennen zou een essentieel recht van een vennoot, namelijk het recht om een buitengewone algemene vergadering bijeen te roepen, in wezen teniet doen, aangezien een vennoot met een beperkt aantal aandelen het daarvoor vereiste quorum slechts kan bereiken door zich met andere vennoten te verenigen, hetgeen vereist dat hij hun naam en adres kent (overwegingen van het BGH in zijn uitspraak van 21 september 2009, II ZR 264/08).

Bepaalde vragen, zoals wie de zeggenschap heeft over de vennootschap, wiens „spreekbuis” een trustee is, of er sprake is van een stemverbod voor de trustee wegens belangenverstrengeling met een andere vennoot, of er op een andere vennoot een loyaliteitsplicht rust die vergelijkbaar is met een concurrentieverbod en hoe de vennootschapsstructuur in de loop van de tijd verandert, leveren een recht op informatie over alle vennoten op dat zelfs in een openbare vennootschap niet kan worden uitgesloten en dat ruimer is dan in een beursgenoteerde vennootschap, waarin volgens § 33 van het Duitse Wertpapierhandelsgesetz (wet op de effectenhandel) de wettelijke mededelingsverplichting voor een aandeelhouder pas geldt wanneer deze 3 % van de stemrechten bezit (overwegingen van het BGH in zijn beslissing van 5 februari 2013, II ZR 134/11).

Het BGH achtte zich niet verplicht om het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing. De omstandigheid dat aan een vennoot een recht op informatie moet worden toegekend dat contractueel niet kan worden beperkt en waartegen alleen kan worden opgekomen indien sprake is van rechtsmisbruik, is een toepassing van het Unierecht die dermate voor de hand ligt dat er geen ruimte voor redelijke twijfel bestaat. Het feit dat de doorgifte van gegevens van alle vennoten door de vennootschap aan één van hen ook na de totstandkoming van de algemene verordening gegevensbescherming gerechtvaardigd is, blijkt duidelijk uit overweging 48 van deze verordening, aangezien daarin wordt aangegeven dat gegevensverwerking „zelfs binnen een concern” een gerechtvaardigd belang kan zijn. Het BGH leidt hieruit af dat de doorgifte van gegevens binnen een concern gerechtvaardigd is volgens overweging 48 wanneer het plaatsvindt voor „interne administratieve doeleinden”, en stelt derhalve, althans in de overweging, de openbaarmaking van persoonsgegevens van de vennoten aan een vennoot gelijk met de doorgifte door een onderneming aan een andere gecontroleerde of controlerende onderneming, en beschouwt het tevens als een intern administratief doel.

2. Met de rest van hun betoog, volgens welk verzoeksters met de andere commanditaire vennoten wensten te onderhandelen over de aankoop van hun aandelen, verwijzen verzoeksters naar de rechtspraak over de volgende vraag: indien rechtsmisbruik de enige beperking van het recht op informatie vormt, wanneer is er dan sprake van rechtsmisbruik of aan welke voorwaarden moet dan zijn voldaan om daarvan te kunnen spreken? In dit verband zijn andere beslissingen – in casu van Oberlandesgerichte (hoogste rechterlijke instantie van een deelstaat, Duitsland) – relevant, met name de uitspraak van 16 januari 2019, met referentienummer 7 U 342/18, van het Oberlandesgericht München (hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Bayern, Duitsland)

Volgens het Oberlandesgericht München stelt het vennootschapsrecht een vennoot ook in staat om zijn positie te versterken door extra aandelen te verwerven. Het is voor elke trustor duidelijk dat de beleggingsvennootschap zijn gegevens zou gebruiken om de vennootschapsovereenkomst uit te voeren. Het doel van de vennootschapsovereenkomst is in wezen de uitoefening van de rechten van de vennoot, met name door de wederzijdse uitwisseling, het verrichten van controle

en in voorkomend geval de verbinding met medevennoten en de versterking van de positie van vennoot. Daartoe behoort ook de mogelijkheid om hierop invloed uit te oefenen door aandelen van de vennootschap te verwerven. Van rechtsmisbruik is pas sprake wanneer er vanuit geen enkele denkbaar gezichtspunt een band met de positie van vennoot en de contractuele relatie met de andere vennoten blijkt. De informatieverstreking mag alleen worden geweigerd wanneer er geen redelijk belang daarbij bestaat, bijvoorbeeld als vaststaat dat het doel geen verband houdt met de vennootschap. Het belang bij de aankoop van andermans aandelen vormt echter een redelijk belang.

Het Oberlandesgericht gaat dus impliciet ervan uit dat de abstracte verwachting van elke medevennoot dat zijn gegevens nodig zijn en zullen worden gebruikt ter uitvoering van de vennootschapsovereenkomst, ook het vermoeden wettigt dat de commanditaire vennootschap gegevens mag meedelen aan de andere vennoten, om de enkele reden dat deze andere vennoten belangstelling hebben om aandelen te kopen. Het Oberlandesgericht heeft geen rekening gehouden met de redelijke belangen die de andere vennoten erbij hebben dat hun persoonsgegevens niet worden medegedeeld. Voorts impliceert de uitspraak van het Oberlandesgericht dat zelfs toekomstige stemrechten ingevolge een potentiële toename van het eigen aantal aandelen een aan de reeds bestaande contractuele relatie inherent gerechtvaardigd belang bij het verstrekken van informatie vormen.

B. [omissis] Relevantie van de beantwoording van de prejudiciële vragen voor de beslechting van het geding [omissis]:

Uit de nationale rechtspraak volgt dat holle en praktisch onbewijsbare beweringen van een vennoot dat hij belangstelling zou hebben om de aandelen van een medevennoot te kopen, volstaan om te kunnen verzoeken om gedetailleerde informatie over alle commanditaire vennoten, waaronder ook die welke indirect aandelen bezitten, met inbegrip van adressen en het aantal aandelen in bezit. Aangezien er pas sprake kan zijn van rechtsmisbruik wanneer vanuit geen enkel denkbaar gezichtspunt een band met de positie van vennoot blijkt, zijn zelfs weliswaar abstracte, maar denkbare en niet louter theoretische risico's van het nastreven van niet-contractuele doeleinden irrelevant, omdat nog altijd de mogelijkheid bestaat dat het gebruik van de gegevens op zijn minst een akkoord met de andere vennoten kan opleveren dat de vennootschap ten goede komt. Nadat de gegevens zijn vrijgegeven, kan de verwerkingsverantwoordelijk geen beveiligingsmaatregelen meer nemen om de verwerking van de gegevens door verzoeksters te controleren. Alles bij elkaar genomen zijn de meegedeelde gegevens van commanditaire vennoten, zelfs indien zij slechts indirect aandelen van een openbare vennootschap bezitten, vanaf de vrijgave ervan niet langer beschermd.

Dit kan het resultaat van een uitlegging zijn, bijvoorbeeld wanneer de handelsrechtelijke beginselen met betrekking tot het bezit van aandelen van een onderneming in de vorm van een gemeenschap van vennoten prevaleren, zodat eenieder die door deelnemingen in een vennootschap aan te houden persoonlijk

aansprakelijk is, zij het beperkt, als een ondernemer moet worden aangemerkt. De verwijzende rechter ziet echter niet in dat dit ingeval van commanditaire vennoten van een openbare vennootschap, die een gering aantal aandelen bezitten en vaak slechts aansprakelijk zijn ten belope van een relatief kleine kapitaalinbreng, dermate voor de hand ligt dat een uitlegging van het daartoe aangezochte Hof zodanig voorzienbaar is dat zij niet eens meer zou hoeven worden verkregen.

De prejudiciële vragen zijn relevant voor de beslechting van het geding, omdat in de onderhavige zaak tot dusver slechts is aangevoerd dat het de bedoeling was om andermans aandelen te kopen. Als dit voldoende is, moet de vordering worden toegewezen. Als dit onvoldoende is en alle andere opmerkingen worden gehandhaafd, moet de vordering worden afgewezen. Indien de vordering wordt toegewezen, doet de verwijzende rechter uitspraak in laatste aanleg, aangezien de nadelige gevolgen voor verweersters dan beperkt zijn tot de kosten voor het verstrekken van de informatie, die lager zijn dan het nationale maximumbedrag dat moet worden bereikt om de zaak aan een hogere rechter voor te leggen.

C. Overwegingen van de verwijzende rechter met betrekking tot de beantwoording van de prejudiciële vragen

1.a. Ook de verwijzende rechter acht het contractuele beding inzake de uitsluiting van het recht op informatie ongeldig, doch niet omdat dit recht in beginsel niet kan worden uitgesloten, maar omdat het als algemene voorwaarde een te vergaande beperking van een recht inhoudt, die derhalve onredelijk en dus ongeldig is.

1.b. De vraag van de verwijzende rechter is beperkt tot de Unierechtelijke voorschriften met betrekking tot informatie over vennoten met een indirecte deelneming. Commanditaire vennoten met een directe deelneming moeten naar Duits recht van rechtswege met hun naam, voornaam, geboortedatum en woonplaats worden ingeschreven in het handelsregister en aldus openbaar worden gemaakt. Iedereen die op deze wijze aandelen van een onderneming bezit, moet rekening houden met een dergelijke openbaarmaking.

2. Daarentegen ligt het voor een persoon die een deelneming via een trustee aanhoudt, niet voor de hand dat dergelijke gegevens dienen te worden vrijgegeven, op grond dat de vennoten een wezenlijk recht op die vrijgave hebben. Niets wijst er echter op dat zij op dezelfde wijze moeten worden behandeld als commanditaire vennoten met een directe deelneming:

2.a. De litigieuze beleggings- of trustovereenkomsten bepalen – ook al zijn zij in dit opzicht ongeldig – dat gegevens niet mogen worden doorgegeven aan andere vennoten en brengen aldus in ieder geval een principiële verwachting van de vennoten tot uitdrukking.

2.b. Er bestaat geen wettelijke verplichting tot openbaarmaking van de namen van aandeelhouders van een trustee, die geen deel uitmaken van een handelsvennootschap.

2.c. De verwijzende rechter deelt ter zake de uitgangspunten van de hogere rechters, namelijk dat het voor de vennoten van een personenvennootschap duidelijk is dat hun persoonsgegevens door de vennootschap worden bewaard en ook kunnen worden vrijgegeven, voor zover dit „objectief zinvol” is ter nakoming van contractuele of wettelijke verplichtingen. Dan ligt het ook voor de hand dat wanneer een verplichting bestaat, het objectief zinvol is om deze na te komen.

Het bestaan van een verplichting hangt echter niet alleen af van het antwoord op de vraag of het verzoek van de vennoot tot verstrekking van informatie objectief zinvol is, maar hoe de overeenkomst moet worden uitgelegd, zodat het verzoek opweegt tegen het belang dat de andere vennoten, althans in beginsel, erbij hebben dat hun gegevens geheim worden gehouden, en dat deze niet meteen worden vrijgegeven wanneer er sprake is van een zinvol tegenbelang. Volgens het Unierecht is de bescherming van gegevens de regel en het enkele feit dat een belang begrijpelijk is, volstaat niet ter rechtvaardiging van een uitzondering. Volgens de verwijzende rechter moet dit belang in ieder geval betrekking hebben op de reden waarom de betreffende vennoot zijn gegevens heeft medegedeeld, met andere woorden op de ontwikkeling van de vennootschap.

2.d. Vervolgens is de verwijzende rechter het eens met de doelstellingen van de aangehaalde rechtspraak, dat een vennoot een automatisch en in dat opzicht ook een onbeperkt recht heeft om te weten wie daadwerkelijk zeggenschap heeft over de vennootschap waarvan hij medevenoot is met het daarmee gepaard gaande ondernemersrisico. De verwijzende rechter vraagt zich enkel af of dat een grond kan vormen voor de verplichting tot openbaarmaking van informatie over alle commanditaire vennoten met een indirecte deelneming.

(1) Het is duidelijk dat de omvang van de deelneming die de meeste commanditaire vennoten van een openbare vennootschap aanhouden, niet van die aard is dat zij louter op basis van hun deelneming mogen verwachten enige invloed te kunnen uitoefenen op de ontwikkeling van de vennootschap. De verwijzende rechter gaat integendeel ervan uit dat het feit dat iemand deel uitmaakt van een personenvennootschap en dus persoonlijk met deze vennootschap is verbonden, op zich niet volstaat om te kunnen eisen dat informatie wordt verstrekt. In dat geval zou onvoldoende rekening worden gehouden met het feit dat in openbare commanditaire vennootschappen, die openstaan of openstonden voor elke belegger, het element van de persoonlijke band grotendeels is verdwenen en plaats heeft gemaakt voor de opvatting dat het om een eenvoudige vorm van het verwerven van een deelneming op de kapitaalmarkt, zoals een aandeel, gaat, waarbij degene die geen minimumaantal rechten van deelneming bezit, niet verwacht dat zijn naam en adres aan andere aandeelhouders wordt doorgegeven door degene die het aandelenregister bijhoudt.

In dit verband zou een aanvullende uitlegging van de overeenkomst ook verschillende mogelijkheden bieden om de „kleine” belegger te beschermen, zodat ook hij kan worden betrokken bij de noodzakelijke collectieve uitoefening van belangen, bijvoorbeeld in de vorm van het recht om mededelingen van de „kleine”

belegger via de vennootschap – die op haar beurt jegens haar vennoten verplicht is om rechtmatig te handelen – door te sturen naar alle andere beleggers of te plaatsen op een forum dat door de vennootschap ter beschikking wordt gesteld van „kleine” beleggers om van gedachten te wisselen, hetgeen vergelijkbaar is met hetgeen is bepaald in § 127a van het Aktiengesetz.

(2) De beslissingen van de hogere rechters zijn ook adequaat, omdat zij een duidelijk verband leggen tussen de regel en de uitzondering. Dat houdt rekening met het feit dat de verwerkingsverantwoordelijke in een openbare vennootschap niet voor elk van de 1 800 vennoten afzonderlijk en individueel kan afwegen of over die specifieke vennoot al dan niet informatie kan worden verstrekt, maar gebruik moet kunnen maken van gemakkelijk toepasbare criteria die op abstracte wijze vastleggen over welke personen informatie kan worden verstrekt. Bijgevolg lijkt een algemeen en dus formeel criterium aan de hand waarvan kan worden vastgesteld wie, althans in de regel, een mededelingsplicht heeft, noodzakelijk, zodat niet alleen rechters, maar ook personen die voor gegevensbescherming verantwoordelijk zijn, dergelijke geschillen met voldoende rechtszekerheid kunnen afdoen.

De bestaande rechtspraak wordt gekenmerkt door het feit dat zij gemakkelijk kan worden toegepast, aangezien de beleggingsvennootschap nagenoeg alle verzoeken van een vennoot tot vrijgave van informatie moet inwilligen.

De verwijzende rechter is echter van oordeel dat een formele drempel zou moet worden bepaald, zoals die waarop de mededelingsplicht voor aandeelhouders van beursgenoteerde vennootschappen berust, omdat vanaf die drempel ook formeel kan worden aangenomen dat een bepalende invloed op de vennootschap kan worden uitgeoefend, zoals de drempel van 3 % waarin § 33 van het Duitse Wertpapierhandelsgesetz voorziet. De analoge toepassing daarvan is tot nu toe door het Bundesgerichtshof weliswaar afgewezen, maar Europese vereisten zouden ervoor kunnen zorgen dat de analoge toepassing ervan op zijn minst weer in overweging wordt genomen.

2.e. Hoe dan ook acht de verwijzende rechter het onjuist dat louter holle beweringen van een „belang om iemand te leren kennen” of een „belang bij een aankoop” volstaan om informatie vrij te geven en geen rechtsmisbruik vormen.

(1.) Het feit dat een belang bij een aankoop volstaat om een recht op informatie in het leven te roepen, lijkt volgens de verwijzende rechter niet te stroken met de overeenkomst en met de feiten: niemand heeft het recht om namen en adressen die aan een derde zijn toevertrouwd, rechtstreeks van die derde te verkrijgen om met de verstrekker van de gegevens onderhandelingen te kunnen voeren teneinde later een overeenkomst te sluiten. Een dergelijke argumentatie lijkt daarentegen niet overtuigend wanneer toekomstige rechtsposities, die afhangen van wilsbesluiten van anderen en dus van willekeur, reeds van tevoren het recht op informatie in het leven zouden kunnen roepen. Het feit dat iemand een voorstel wordt gedaan tot

het sluiten van een overeenkomst, rechtvaardigt niet dat zijn gegevens zonder zijn toestemming worden vrijgegeven.

Van nog groter belang is dat de opvatting dat elk denkbaar recht volstaat om het bestaan van rechtsmisbruik uit te sluiten, ontoereikend lijkt om de gegevensbescherming op het niveau van het Europese recht te waarborgen. Volgens de verwijzende rechter houdt gegevensbescherming in dat ook abstracte gevaren moeten worden voorkomen, hetgeen in aanmerking moet worden genomen bij de invulling van het begrip rechtsmisbruik. Bijgevolg moet de uitoefening van een recht die niet een minimum aan zelfbinding en/of plausibiliteit van de inhoud tot uitdrukking brengt, in ieder geval als misbruik van recht worden gekwalificeerd.

(2.) Het belang bij „kennis te maken” vormt evenmin een gegronde reden ten opzichte van wat mag worden verwacht door degene die, als lid van het publiek, zijn gegevens heeft toevertrouwd in het kader van een financiële belegging. Degene die een financiële belegging doet, geeft daarmee niet te kennen dat hij ermee akkoord gaat dat hij kan worden benaderd voor een kennismaking.

(3.) Het lijkt daarentegen zinvol en aangewezen dat concrete en te specificeren verzoeken blijk geven van een direct verband met het bestuur van de vennootschap. Hierdoor zou het doel van de vrijgave van de gegevens een formeel karakter krijgen en zou de vennootschap in staat worden gesteld om in geval bezwaar wordt gemaakt tegen de vrijgave van gegevens en indien zij ervan op de hoogte is – bijvoorbeeld door bezwaren van andere vennoten – dat de gegevens worden gebruikt voor andere dan de aangegeven doeleinden, de sanctiemechanismen in werking te stellen waarin de wetgeving inzake gegevensbescherming voorziet.

3. Kortom, de verwijzende rechter geeft ter overweging dat het passend zou zijn om de algemene verordening gegevensbescherming aldus uit te leggen dat deze verordening ten aanzien van een openbare vennootschap in beginsel een onbeperkt recht op informatie slechts doet ontstaan indien een procentueel deelnemingsaandeel is bereikt en voor het overige slechts de verplichting van de vennootschap om de mededelingen van een vennoot aan alle directe en indirecte vennoten door te sturen.

Voorts geeft de verwijzende rechter ter overweging dat het passend zou zijn om de algemene verordening gegevensbescherming aldus uit te leggen dat louter „kennismaken met iemand” en het belang bij de verwerving van aandelen geen relevante factoren zijn en derhalve recht op informatie kunnen doen ontstaan, maar dat elk verzoek om verstrekking van informatie de concrete reden voor dit verzoek, die verband houdt met de vennootschap, moet bevatten.

D. Ontvankelijkheid van de prejudiciële vragen:

De gestelde vragen strekken ertoe vast te stellen welke factoren relevant zijn bij een [omissis] afweging van rechtswege, met andere woorden welke factoren

daarbij in aanmerking moeten worden genomen en derhalve „noodzakelijk voor de afweging” lijken. Hetzelfde geldt voor vragen betreffende de factoren die relevant zijn voor de vaststelling van de inherente grenzen van een „gerechtvaardigd belang”. Gelet op de vragen die daardoor rijzen met betrekking tot de juridische structuren van het Europees recht, lijkt het aangewezen om het Hof te verzoeken om een prejudiciële beslissing.

[omissis]

WERKDOCUMENT